

Under alle omstændigheder er det klart utilfredsstillende, at man nedlægger seminarier, der er meget velfungerende, og som har gode pædagogiske miljøer. Når Blaagaard Seminarium i sidste omgang er blevet reddet, skyldes det ikke uddannelsespolitiske argumenter, som regeringen har taget til sig. Det skyldes alene, at staten kunne blive stillet over for et krav fra det daværende private Blaagaard Seminarium om en erstatning på baggrund af en brudt aftale på i alt 30 mio. kr., en aftale, som regeringen selvfølgelig burde have været bekendt med kunne udløse en sådan erstatning. Derfor viser det senere forløb omkring Blaagaard Seminarium, at det aftalegrundlag, som lå forud for 2. behandling, var klart utilfredsstillende belyst.

Men det er ikke kun i forbindelse med Blaagaard Seminarium, at staten kan komme ud i nogle meget vanskelige juridiske situationer. Også når det gælder Esbjerg Seminarium, kan der blive tale om et krav fra seminariets side over for staten. Professor Peter Germer har således klart givet udtryk for, at der er tale om en ekspropriation, hvis det private seminarium i Esbjerg sammenlægges med Ribe Statsseminarium i dets bygninger. Og når regeringen afviser, at der er tale om ekspropriation, må man med rette spørge, hvorfor undervisningsministeren i 1982 med glæde konstaterede, at der dengang ikke blev tale om ekspropriation, men om frivillige aftaler mellem de private seminarier og staten.

Med de oplysninger, der på nuværende tidspunkt foreligger på baggrund af professor Peter Germers to responsa og svarene fra Justitsministeriets lovafdeling, må man sige, at argumentationen for, at der er tale om ekspropriation, står uhyre stærkt. Der er reelt ikke tale om en modargumentation fra Justitsministeriets lovafdeling over for de juridiske argumenter, som fremføres af professor Peter Germer i de to responsa.

Ud over de uddannelses- og regionalpolitiske forhold er der også juridiske årsager til at sige nej til lovforslaget. Selv om det mellem 2. og 3. behandling er lykkedes at afklare en række spørgsmål, er det fortsat sådan, at forligspartiernes aftaler rummer mange ubesvarede

spørgsmål og bygger på manglende viden om vor seminarieverden (seminariernes bygningskvalitet, de enkelte seminariers særlige profil osv.).

Den manglende viden om seminarieverdenen, som forligspartiernes aftale ved 2. behandling var udtryk for, var årsag til, at Socialistisk Folkeparti sammen med Socialdemokratiet sikrede udsættelsen af 3. behandling til efter nytår.

Det var Socialistisk Folkepartis opfattelse, at Folketingets Uddannelsesudvalg skulle være taget på en besigtigelsestur rundt til landets seminarier, hvorved i det mindste Uddannelsesudvalget fik et større kendskab til seminarieverdenen. Når kommunalbestyrelsesmedlemmer og amtsrådsmedlemmer nedlægger skoler og institutioner, har de nogenlunde kendskab til, hvad de pågældende institutioner står for, og hvordan institutionerne ser ud. Det samme kunne vi godt have undt Folketingets Uddannelsesudvalg på seminarieområdet.

Desværre var det kun Socialistisk Folkeparti, der var interesseret i at tage på en sådan besigtigelsestur. Derfor har Socialistisk Folkeparti mellem 2. og 3. behandling måttet nøjes med at have kontakt til de enkelte seminarier som parti og ikke som en del af Folketingets Uddannelsesudvalg. Socialistisk Folkeparti har brugt perioden mellem 2. og 3. behandling til at stille en række af de spørgsmål, som forligspartierne allerede burde have afklaret inden 2. behandling. Socialistisk Folkeparti ville derved vise, hvilke problemer forliget ikke havde taget højde for, og hvilke løsninger der eventuelt kunne være blevet tale om i stedet for det indgåede forlig. Socialistisk Folkeparti er ikke i tvivl om, at disse spørgsmål har tjent dette formål. Det er kun beklageligt, at forligspartierne ikke har taget mere hensyn hertil.

Da forligspartierne og regeringen ikke var interesseret i at tale med Socialistisk Folkeparti, skrev Socialistisk Folkeparti den 5. januar et brev til undervisnings- og forskningsministeren, hvor ministeren opfordredes til at vurdere forliget endnu en gang og til at indbyde Socialistisk Folkeparti og Socialdemokratiet til de videre forhandlinger.